

DE FAVORIETE ZUS

Jessica Knoll

De favoriete zus

Horizon

Voor de vrouwen die het gevoel kennen

Zusterschap is krachtig. Het is dodelijk. Vooral onderling.

– Ti-Grace Atkinson

DE GOAL DIGGERS (seizoen 4)

Brett Courtney

Ik ben geen succes zolang andere vrouwen de kans op succes wordt ontzegd.

Stephanie Simmons

Hoe kan ik alles willen, als ik het al heb?

Jen Greenberg

Mijn gezondheid is mijn rijkdom.

Lauren Bunn

Ik heb alleen liefde nodig. En ijskoude wodka.

Kelly Courtney

Ik voed de nieuwe generatie *Goal Diggers* op.

TV-NETWERKEN EN CREW

Jesse Barnes Uitvoerend producent en programmaontwikkelaar

Lisa Griffin Showrunner

Marc Faye Director of Photography

© Saluté Producties 2018

PROLOOG

Kelly: Het interview

Heden

Een man wiens naam ik niet ken schuift zijn handen onder mijn nieuwe blouse om de kabel vast te klikken aan de dasspeldmicrofoon op mijn kraag. Hij vraagt me iets te zeggen – soundcheck – en gedurende één roekeloze seconde overweeg ik de waarheid te vertellen. *Brett is dood, en ik ben niet onschuldig.*

‘Test, test, een, twee, drie.’ Ik ben niet alleen oneerlijk, ik ben ook onorigineel.

De geluidsman luistert naar de opname. ‘Houd je haar zo veel mogelijk weg van je linkerschouder,’ zegt hij. Ik ben al maanden niet naar de kapper geweest, en dat is niet omdat mijn verdriet groter is dan mijn ijdelheid. Ik hoop dat de kijkers de gelijkenis met mijn zus beter zullen zien. Ik heb mooi haar. Brett had prachtig haar.

‘Bedankt,’ antwoord ik. Wist ik zijn naam nog maar. Brett zou die hebben geweten. Ze zorgde er altijd voor dat ze alle crewleden bij hun voornaam kende – van het hoofd belichting tot de voortdurend wisselende harem van productieassistentes. Mijn zus bezat de gave om ondergewaardeerde mensen zich gewaardeerd te laten voelen. Uit eerbetoon aan die gave zijn we hier vandaag allemaal bijeen, en zijn sommigen van ons bereid heldhaftige leugens over haar te vertellen.

Nu het geluid onder controle is ga ik voor camera A zitten, met de statige droefheid van de weduwe van een gesneuvelde soldaat. De kleine kamer is knus als een kerstkaart – brandend haardvuur,

met kussens bedolven fauteuils. Dit is mijn eerste keer in Jesse Barnes' appartement, en ik was ontzet dat het ondanks de luxueuze inrichting niet veel groter is dan mijn eenslaapkamerappartement in Battery Park, dat halverwege elke maand een gat in mijn spaargeld slaat. Jesse Barnes heeft een succesvolle realityshow op een prestigieuze kabelzender, maar meer dan zeventienhonderdvijftig vierkante meter heeft ze er niet aan overgehouden. New York heeft niet genoeg onroerend goed voor nog meer succesverhalen.

Jesse komt haar slaapkamer uit en bekijkt me met een frons. 'Beter,' zegt ze, mijn outfit bedoelend. Ik heb eindeloos gepiekerd wat ik moest aantrekken voor dit interview en online het uitverkoopaanbod afgezocht, maar ten slotte heb ik mezelf toegestaan iets uit de nieuwe collectie bij Ann Taylor te kopen. Niet bij Loft. Als je op tv komt om over je kleine zusje te praten, dood op haar zeventienhonderdvijftigste, ga je voor het beste.

Ik kwam vijftien minuten voor het interview aan (locatie: Jesses woonkamer) en voelde me *pico bello* in mijn gesteven witte blouse en boven mijn navel sluitende zwarte broek. Jesse keurde me nauwelijks een blik waardig en riep met een diepe zucht haar styliste erbij, alsof ze al verwacht had dat ik haar zou teleurstellen. Mijn rouwende-oudere-zusoutfit is inmiddels gerestyled met een wijde gescheurde spijkerbroek en gympen, al hebben we de witte blouse behouden – 'voor het contrast' – maar de mouwen opgerold en de voorpanden om mijn taille geknoopt. 'Dit is een intiem haardvuurgesprek in mijn woonkamer, geen officieel interview op het podium van Diane Sawyer,' zei Jesse tegen de styliste, alsof ik niet pal naast haar stond. Zonder commentaar registreerde ze het prijskaartje dat nog met een koperen veiligheidsspeldje aan de binnenzoom van de afgekeurde zwarte broek vastzat. Diane Sawyer heeft me inderdaad een half miljoen dollar geboden voor een interview, maar ik heb nee gezegd, voor Jesse, en ik ben een alleenstaande moeder in kleren die ik morgen ga proberen terug te brengen.

Jesse Barnes gaat tegenover me zitten en doet iets heel verwar-

rends. Ze glimlacht naar me. Ze heeft de hele ochtend beurtelings op me gevit en me genegeerd, wat niet meevalt in zo'n krappe ruimte. Jesse Barnes weet wat er echt is gebeurd, en daarom staat ze zo ambivalent tegenover me. Ze heeft me nodig, dat staat vast, dus je zou verwachten dat ze vaker naar me zou glimlachen. Het probleem is dat ik haar ook nodig heb.

‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ vraagt ze. Ze klinkt bijna nerveus. We zijn omringd door verblindend felle lampen op statieven waar gele zandzakken aan bungelen. *Alsof we ons op een natuurramp voorbereiden*, dacht ik toen ik ze voor het eerst zag, nog niet zo lang geleden.

‘Ja hoor,’ zeg ik, met de zelfverzekerdheid die ik als moeder heb leren imiteren. ‘Hoe heet mijn vader?’ Weet ik niet. ‘Wat als er een man met een geweer naar mijn school komt?’ Dat zal nooit gebeuren.

‘Laten we dit snel doen. Voor ons allebei,’ zegt Jesse. Ze houdt haar telefoon omhoog en leest nog vlug haar interviewvragen door, wippend met een in legerlaars gestoken been. Jesse kleedt zich als een lesbische goth-versie van Audrey Hepburn, vertelde Brett me voor mijn eerste ontmoeting met haar, en vervolgens herhaalde ze dat grapje recht in Jesses gezicht, alsof ze wilde bewijzen dat Jesse niet alleen haar baas, maar ook haar vriendin was – een uitzonderingspositie. Voor Bretts dood begonnen Jesse en ik eigenlijk net bevriend te raken. Ons ene privégrapje deed een hevige onzekerheid bij mijn zus oplaaien, die ze sinds haar beroemdheid meestal onder controle had. Maar de angst dat we in onze oude rollen zouden vervallen – ik het lievelingetje, Brett het zwarte schaap – kon nooit helemaal gedoofd worden. ‘Jij hebt tenminste geen rotjeugd gehad,’ zei ze altijd, als me in mijn volwassen leven iets naars overkwam. Alsof ik het recht niet had over een wortelkanaalbehandeling te klagen omdat ik als kind mams oogappel was geweest. Wat Brett nooit heeft begrepen is dat mam mij prefereerde omdat ze de baas over me kon spelen, wat net zo goed een rotjeugd opleverde. Ik was

de gehoorzame dochter, en daar kreeg ik trouwens geen liefde voor terug. Ik moest me alleen steeds meer in bochten wringen, totdat ik onder de druk bezweek en knapte.

‘We zijn zo ver, Jess,’ zegt Lisa. Lisa is onze showrunner en de enige in dit vertrek die niet dol was op Brett toen die nog leefde. Behalve ik dan. Begrijp me niet verkeerd. Ik hield van mijn zus, maar ik keek ook dwars door haar heen.

Er volgen wat laatste voorbereidingen: een vleugje vaseline op de boog van mijn lippen, een pufje haarlak opgebracht door de setkapster, een glimlachcontrole – geen ontbijt tussen onze tanden. Mensen verlaten de set, en alleen de hoofdrolspelers blijven over. Het is geen ideale situatie, maar een jaar geleden had ik niet durven dromen dat Saluté op de zijkant van bussen reclame zou maken voor *Het primeurinterview met Kelly Courtney*.

Jesse begint. ‘Kelly, ik wil je heel hartelijk bedanken dat je je verhaal met de Saluté-gemeenschap wilt delen.’ Haar stem is melodieus, maar haar blik is hard. ‘Om te beginnen wil ik je mijn diepe deelname betuigen. Ik weet dat ik uit naam van alle Saluté-kijkers spreek, als ik zeg dat we allemaal verdrietig zijn.’ Ze zwijgt even, zodat ik haar kan bedanken. ‘Dat verdriet, zoals je ongetwijfeld weet, is een wervelstorm van emoties. Pijn, schok, verwarring, wóéde.’ Een spuugdruppel van Jesse landt net onder mijn oog. Als ik die wegveeg besef ik dat het lijkt alsof ik een traan wegveeg. Op moederlijke toon vraagt Jesse: ‘Hoe red je je?’

‘Ik houd me staande.’ In gedachten zie ik mijn handen een dakrand vastgrijpen, met tekstwolkjes tussen mij en het publiek in dat me beneden op straat aangaapt. Ga ik het echt doen? Iets wat Stephanie ook moet hebben gedacht. Hoe vaak?

‘Ik zie dat je de ring van je zus draagt,’ zegt Jesse. ‘Kun je de kijkers thuis iets over de betekenis ervan vertellen?’

Vlug bedek ik mijn linkerhand met mijn rechter, waarmee ik de gouden zegelring afscherm alsof Jesse bedreigd heeft die af te pakken. ‘De vrouwen hebben deze ringen na het eerste seizoen van

de show laten maken,’ leg ik uit, terwijl ik met mijn duim over de gegraveerde letters in het metaal strijk. Zoals alles van Brett – behalve haar schoenen – is de ring me te groot. Op koude dagen moet ik hem om mijn duim dragen. ‘Ze zijn gegraveerd met de letters S, voor *Standing Sisters*.’

‘Wat betekent dat?’

Dat de dodelijke castingprocedure waaraan jullie hen elk jaar onderwierpen ze er niet onder kreeg. De productiemaatschappij stond erom bekend dat ze tussen de seizoenen door met de vrouwen speelde. Ze lieten nieuwe vrouwen opdraven – jonger, slimmer, rijker –, maakten proefopnamen van ze en stuurde die dan ter overweging aan het tv-netwerk, als potentiële ‘nieuwe deelnemers’. Zogenaamd om de cast fris te houden, maar in werkelijkheid om de oudere vrouwen ervan te doordringen dat níemand onvervangbaar is. Als ze wilden terugkomen, moesten ze naar de pijpen van de producenten dansen. En de oudere vrouwen hadden er alles voor over om terug te komen. Niemand verliet ooit uit eigen beweging de show, in tegenstelling tot wat enkele afgedankte *Goal Diggers* in de pers hebben beweerd. Je werd of ontslagen of je ging dood, en misschien kon je maar beter doodgaan. Na je ontslag was het toch afgelopen met je.

Jen Greenberg, Stephanie Simmons en mijn zus waren er trots op om *Goal Diggers* van het eerste uur te zijn, die alle tussentijdse castwisselingen hadden overleefd. Ze hadden de ringen laten maken als cadeau aan zichzelf en, laten we realistisch blijven, om hun gezag over nieuwelingen als ik te onderstrepen.

‘De ringen staan voor onze belofte om elkaar als vrouwen te steunen,’ vat ik samen.

‘Als vrouwen móéten we elkaar dat beloven,’ zegt Jesse met de geestdrift van iemand die in haar eigen woorden gelooft, ‘vooral in een wereld die erop gericht is om ons eronder te houden. En ik moet het je nageven, Kelly, na wat er met Brett gebeurd is, zouden de meesten van ons het hebben begrepen als je was gestopt, je aandeel in het bedrijf had verkocht en de leiding aan iemand anders

had overgedragen. In plaats daarvan heb je de creatieve regie volledig naar je toe getrokken en je omzet verdubbeld, terwijl je intussen ook nog eens de meest attente, zorgzame en ondernemende tiener opvoedt die ik ooit heb ontmoet. Je houdt je niet alleen staande. Je floreert.’

Als ze mijn dochter noemt, begint mijn hart wild te bonzen. *Houd haar erbuiten*, denk ik. Nogal onredelijk. Tenslotte heb ik haar hier zelf binnengehaald.

‘Kelly,’ vervolgd Jesse, ‘we hebben een storm van kritiek gekregen toen we aankondigden dat we niet alleen zoals gepland zouden doorgaan met het uitzenden van seizoen vier, maar ook het materiaal van die dag ongecensureerd zouden uitzenden. Maar als een programma gewijd aan de emancipatie en vooruitgang van vrouwen vonden we het onze verantwoordelijkheid om de realiteit van huiselijk geweld te laten zien. Als je vriendin weet ik dat je het met Salut e eens was. Kun je daar iets meer over zeggen?’

Hoewel ik weet dat we geen vriendinnen zijn en dat ook nooit zullen worden, bezorgt het woord ‘vriendin’ me een warm gevoel vanbinnen. Het is iets geweldigs om bij Jesses kringetje te horen. Het spijt me dat het op deze manier heeft moeten gaan – natuurlijk spijt het me, ik ben geen monster – maar ik hoef me ook niet schuldig te voelen. Alles wat Jesse zojuist over me gezegd heeft is waar. Ik heb het bedrijf nieuw leven ingeblazen. Ik heb onze omzet verdubbeld. Ik heb een bijzondere dochter grootgebracht. Ik verdien het om hier te zijn, misschien wel meer dan Brett het ooit verdiende.

‘Ik denk er als volgt over, Jesse,’ antwoord ik. ‘Als mij hetzelfde was gebeurd als mijn zus zou ik de waarheid niet gecensureerd willen zien’ – dit verbale spiegelen levert me een haast onmerkbaar goedkeurend knikje van Jesse op – ‘alleen omdat het mensen ongemakkelijk maakt. Huiselijk geweld hoort ons ongemakkelijk te maken. Het hoort ons te traumatiseren. Anders zullen we nooit gemotiveerd zijn om er iets tegen te doen.’ Mijn toon is emotioneler geworden, en Jesse grijpt mijn hand vast. Het gebaar gaat gepaard

met een klap, alsof we elkaar een high five geven.

‘Waarom beginnen we niet bij het begin?’ stelt ze voor. Ik kan haar wilde polsslagen onder mijn vingertoppen voelen. Ze is niet nerveus, besef ik. Ze is opgewonden.

Mijn moeder heeft me altijd ingeprent om mijn eigen geld te verdienen zodat geen man me ooit de wet zou kunnen voorschrijven. (Alsof mijn vader háár ooit de wet voorschreef.) Maar hier zit ik dan, gehoorzaam – dat probeer ik althans – bevelen op te volgen van een vrouw die geen moment zou aarzelen me alle hoeken van de kamer te laten zien, als ik niet doe wat ze zegt. Ik ben niet afhankelijk. Ik heb geen aantrekkelijke alternatieven. Wat moet ik anders dan beginnen bij onze versie van het begin?

DEEL 1

Preproductie – mei 2017

HOOFDSTUK 1

Brett

Kandidaat-yoga-instructeur nummer vier heeft een blond punkkapsel en is bruin als een bodybuilder. Ze heet Maureen en is een ex-huisvrouw die de afgelopen zeven jaar heeft gewerkt aan een documentaire over de uittocht van de Anlo-Ewe-stam uit Notsé naar het zuidoosten van de Republiek Ghana. Niet verder zoeken, zou ik zeggen als het aan mij was.

‘Bedankt dat je voor ons helemaal naar het bovenste deel van de stad bent gekomen,’ zegt Kelly met een vriendelijke glimlach die ze Maureen geen tweede keer zal gunnen. Ze heeft Maureen al afgekeurd zodra die haar jas uittrok en haar roze sportbeha en moederbuik ontblootte, weet ik. Zelf heeft Kelly na haar bevalling nooit een moederbuik gehad, dus volgens haar is het geen biologisch verschijnsel, maar een keuze. De verkeerde keuze.

Tijdens het sollicitatiegesprek heb ik vooral gezweven – dit is Kelly’s project – al staat dat niet zwart-op-wit –, maar Maureen wendt zich tot mij en wringt verlegen haar handen.

‘Ik wil niet slijmerig klinken,’ zegt ze, ‘maar ik kan niet weggaan zonder te zeggen hoeveel geluk de nieuwe generatie meiden heeft om iemand als jij op tv te kunnen zien. Misschien had ik veel eerder mijn geardheid geaccepteerd als ik zo’n rolmodel had gehad om me te laten zien hoe geweldig het leven kan zijn als je oprecht jezelf bent. Het had mijn kinderen verdraaid veel ellende bespaard.’ Ze slaat een hand voor haar mond. ‘Shit.’ Haar ogen worden groot. ‘Shit!’ En nog groter. ‘Waarom kan ik niet ophouden? Het spijt me heel erg.’

Ik kijk naar mijn twaalfjarige nichtje, dat in een hoek zit te appen

zonder te luisteren. Ze had hier vandaag niet moeten zijn, maar de hond van de oppas heeft een druif gegeten. Een giftige, blijkbaar. Ik draai me weer om naar Maureen. ‘Hoe. Durf. Je.’

Er valt een ongemakkelijke stilte. Pas als die ondraaglijk wordt grijns ik haar toe en herhaal: ‘Hoe durf je, verdorie!’

‘O, je maakt een grapje!’ Maureen slaat dubbel van opluchting, haar handen op haar knieën. Ze ademt sissend uit, half fluitend, half lachend.

‘Rustig,’ mompelt mijn zus, en in die twee angstaanjagende lettergrepen doet ze me aan mijn moeder denken. Onze moeder kon ’s nachts een autoalarm doen stilvallen door langzaam om te kijken.

‘Je dochter is trouwens beeldschoon,’ zegt Maureen tegen Kelly, in een poging mijn streng kijkende zus voor zich te winnen. Maar dat is juist het ergste wat ze over Kelly’s dochter had kunnen zeggen. Beeldschoon. Uitzonderlijk. Exotisch. Dat gezicht. Dat haar. Dat alles doet een ader in Kelly’s hals vervaarlijk kloppen. ‘Mijn dochter is geen zeldzame tropische vrucht,’ snauwt ze soms tegen goedbedoelende vreemden. Ze is een twaalfjarig meisje. Zeg gewoon dat ze knap is.’

Maureen ziet Kelly’s geërgerde gezicht en lacht nerveus. Ze doet nog een laatste beroep op mij. ‘Je moet weten dat er in mijn bibliotheek al een wachtlijst is voor je boek. Er zijn maar twee mensen voor me, maar toch. Je hebt het nog niet eens gepubliceerd.’

Ik houd haar een schaal met ambachtelijke donuts van Grindstone voor. ‘Wat is er mis met Dunkin’ Donuts?’ had ik gevraagd. Maar Kelly had op een voedselblog iets gelezen over ambachtelijke donuts en erop gestaan ze onderweg in Sag Harbor te halen. ‘Daarvoor verdien je een bacondonut met ahornsiroop.’ Ik knipoog naar Maureen, en ze bloost als een jonge vrouw die ondanks al haar fantasieën over haar beste vriendin met een man is getrouwd.

‘Overkomt dat je vaak?’ vraagt de verslaggeefster van *New York Magazine* als Maureen weg is. Erin heet ze, geloof ik. ‘Dat vrouwen

die uit de kast zijn zeggen dat ze dat aan jou te danken hebben?’

‘Voortdurend.’

‘Hoe komt dat, denk je?’

Ik vouw mijn handen achter mijn hoofd en zwaai mijn benen in de lucht. Brutaal, noemen heterovrouwen me vaak giechelend. ‘Ik denk dat lesbisch me goed staat.’

Kelly trekt dat vieze gezicht waarvan mijn moeder waarschuwde dat het blijvend zou worden. Leefde ze nog maar, dan kon ik haar zeggen dat ze over één ding tenminste gelijk heeft gehad.

‘Het past zeker bij je,’ beaamt Erin blozend. ‘Poeh!’ Ze wappert haar wangen koelte toe. ‘Waar is het toilet hier?’

‘Einde van de gang, links,’ antwoordt Kelly.

‘Nee, Brett,’ zegt Kelly zacht, zodra we de toiletdeur horen dichtslaan. Ze bedoelt Maureen. Nee, Brett, we gaan haar niet aannemen. Nee, Brett, dit is niet jouw beslissing. Ik zet Erins recorder uit om te voorkomen dat Kelly’s hatelijkheden over Maureens dikke buik/leeftijd/teint worden opgenomen.

‘Hé,’ zeg ik, terwijl ik met mijn mobiel een Instagramfoto van onze omgeving maak, ‘de yogastudio is jouw kindje.’ Ik typ NIEUWE SPOKE-RUIMTE VANAF JUNI. Klik, klaar. Ik kies locatie zoeken. Het duurt lang voordat Montauk, aan het einde van de wereld, bovenkomt. Het bereik is beroerd hier. Dat doet me eraan denken... ‘Trouwens,’ zeg ik tegen Kelly, ‘het is niet het bovenste deel.’

Kelly staart me glazig aan.

‘Bedankt dat je helemaal naar het bovenste deel van de stad bent gekomen, zei je. Maar Montauk ligt in het oosten. Je wilt mensen laten denken dat je de Hamptons op je duimpje kent...’ Ik trek mijn sweater over mijn hoofd en strijk de statische elektriciteit uit mijn beroemde haren.

In feite is dit Kelly’s eerste keer in Montauk. Aanleiding voor een komedie, besefte ik, toen ik het vertelde aan de ontwerper die ik heb ingehuurd om de leegstaande ijzerwarenwinkel in de hoofdstraat te transformeren tot een yogastudio. Een yogastudio in de hoofdstraat

van Montauk. Als je bang bent dat ik nog dieper dan diep gezonken ben, is dat terecht.

‘Nog nooit in Montauk geweest?’ had de ontwerper ongelovig herhaald, alsof mijn zus nog nooit van toast met avocado of Justin Bieber had gehoord. Hij legde een hand om zijn hals en maakte een braakgeluid, alsof Kelly abnormaal was.

Dus toen we eerder op de dag de ruimte klaarmaakten voor de yoga-instructeurkandidaten, mocht ik er van Kelly niets over zeggen tegen de *New York*-journaliste die onze eerste sollicitatieronde voor de yogastudio kwam verslaan.

Ik probeerde eerst zelf de reden te bedenken. Kelly wordt kribbig als je haar vraagt iets uit te leggen wat ze vanzelfsprekend vindt, nog zo’n innemende karaktereigenschap die ze van onze moeder heeft geërfd. ‘Waarom niet?’ moest ik ten slotte toch vragen. Ik begreep bij God niet waarom mensen niet mochten weten dat het Kelly’s eerste keer in Montauk was. Ik was zelf zelden in Montauk geweest, en trouwens, het past beter bij ons ‘merk’ – ja, nog altijd het gruwelijkste woord in onze taal – dat Kelly nog nooit een zomer lang in een dellerige bikini rosé heeft zitten slempen bij Gurney’s. We zijn een fitnessstudio voor het volk.

‘Ik wil niet onervaren overkomen in de pers,’ zei ze, terwijl ze een yogamat uitrolde. ‘Straks lijken we voor onze investeerders nog op kleine meisjes die met monopolygeld spelen.’

Nou, dacht ik, al had ik de fut niet om het te zeggen, *het zijn niet ónze investeerders, maar de mijne*. Dus maak je niet druk. Maar ik liet het erbij. Ik heb genoeg problemen in mijn leven. Ik ga me niet opwinden over een huismoeder die nog steeds niet heeft geaccepteerd dat haar mollige kleine zus nu de streber is.

En een streber ben ik. Na de filmopnamen van het laatste seizoen heb ik 23,4 miljoen dollar geworven voor de uitbreiding van mijn spinstudio, *WesPOKE*. Komende herfst opent *SPOKE* nieuwe locaties in Upper West Side en Soho, en als deze nieuwe yogaonderneming gaat lopen, hebben we ons oog laten vallen op een ruimte vlak bij

onze oorspronkelijke SPOKE-locatie in het Flatiron, de beste buurt voor exclusieve fitnessclubs in Manhattan. Niet slecht voor een zevenentwintigjarige die haar school niet heeft afgemaakt en tot drie jaar geleden in het souterrain van haar zus in New Jersey woonde.

Ik zou trots moeten zijn, en dat ben ik ook, maar... Ik weet het niet. Toch heb ik gemengde gevoelens over de uitbreiding. Ik hield van onze rommelige kleine studio toen we nog eigen baas waren; zonder bestuur om verantwoording aan af te leggen, en zonder personeelsafdeling en dodelijk saai gezeur over 'de markt'. We zijn begonnen met het geld dat ik op mijn drieëntwintigste bij een ondernemerswedstrijd had gewonnen. Ik had geen grote investeerders of durfkapitaal nodig en hoefde alleen verantwoording af te leggen aan mezelf. Die wedstrijdprijs gaf me de vrijheid om me op de missie van SPOKE te concentreren. Die was – en zal altijd zijn – het bevorderen van de veiligheid en het onderwijs van de vrouwelijke Berberbevolking in de Hoge Atlas in Marokko.

Berbevrouwen en -meisjes, sommigen niet ouder dan acht, lopen gemiddeld zes kilometer per dag onder een verzengende zon om één enkele jerrycan met water te halen. Vrouwen hebben de plicht hun familie van schoon water te voorzien, een taak die hen vaak belet naar school te kunnen of later te kunnen werken. En dan is er nog de kwestie van hun veiligheid. Eén op de vijf Berbevrouwen is op weg naar de bron aangerand, soms door groepen mannen die zich in de bosjes verstoppen en wachten op de jongste waterhalers. Toen ik dat hoorde moest ik iets doen, en ik wist dat andere vrouwen ook zouden willen helpen, als ik ze dat gemakkelijk maakte. Voor elke vijfde spinsessie bij SPOKE schenken we een fiets aan een Berberfamilie in nood. Op de fiets gaat water halen veel sneller (een kwestie van minuten in plaats van uren), zodat jonge meisjes op tijd thuis kunnen zijn om naar school te gaan en hun moeders kunnen gaan werken. Bovendien stellen de fietsen meisjes, die nog niet eens ongesteld zijn geweest, in staat een bende van verkrachters te snel af te zijn.

Dat was mijn verkooppraatje, en geen enkele investeerder zag het

zitten. Het waren allemaal mannen die allemaal dachten dat New Yorkse vrouwen te egocentrisch waren om zich betrokken te voelen. Maar betrokkenheid is tegenwoordig in, en zusterschap een plicht. Vrouwen zijn spaken in een gezamenlijk wiel en doen hun best om elkaar verder te helpen. Dat is het missiestatement van SPOKE. Kelly heeft het bedacht. Mooi, hè? Zelf voelde ik meer voor ‘Kom van je bevoorrechte achterwerk af en denk voor de verandering eens aan een ander’, maar volgens Kelly zouden we meer vliegen vangen met stroop.

Toen dat niet zo bleek, verloor Kelly natuurlijk haar interesse. Ze lachte me uit toen ik haar het artikel liet zien dat ik in de wachtkamer van de huisarts had gelezen en uitgescheurd, over een wedstrijd voor aanstormende LGBTQ-ondernemers. ‘Weinig kans,’ zei ze, maar ik heb altijd een sterke wil gehad.

Nadat ik een klapstoel had uitgevouwen, zei ik: ‘De Hamptons zijn prachtig en dat zouden ze moeten blijven, maar dat gaat niet gebeuren. Niet nu er yogastudio’s openen op de plek van ijzerwaren winkels.’

Kelly had gezucht. ‘Maar er zijn hier genoeg potentiële klanten.’

Ik had de doos met ambachtelijke donuts op een stoel gezet. Ik had er al twee op – een klassieke donut met crèmevulling en een bosbessen-basilicumdonut met citroen-ricottaglaazuur. De suiker veroorzaakte een brandend gevoel in mijn keel, dat me deed snakken naar meer. Beter dan een orgasme, zeggen mensen over goed eten, maar dat klopt niet helemaal. Eten is als het proces vóór een orgasme, er wordt iets geweldigs opgebouwd, een heerlijk ondraaglijk smeken van ‘ga door, ga door’. Te veel vrouwen ontzeggen zichzelf dat genot, en ik heb al lang geleden besloten daar niet aan mee te doen. Bijna een derde van alle jonge vrouwen zou een jaar van haar leven willen verruilen voor een perfect lichaam. Dat is niet omdat vrouwen oppervlakkig zijn of de verkeerde prioriteiten stellen. Het is omdat de maatschappij vrouwen die niet dun zijn het leven zuur maakt. Ik ben deel van een kleine maar groeiende

minderheid die vastbesloten is dat te veranderen. SPOKE is de eerste fitnessstudio waar het niet om fysieke transformatie gaat, want er bestaan eindeloos veel onderzoeken die bewijzen dat gezondheid niets te maken heeft met hoe je eruitziet. Gezonde mensen zijn mensen die zich betrokken voelen bij hun gemeenschap, geliefd zijn en gesteund worden door de mensen om hen heen en een doel in hun leven hebben. Gezonde vrouwen verspillen hun kostbare energie niet aan het scheiden van eiwit en eidooiers.

‘Wat dacht je hiervan,’ zei ik tegen Kelly. ‘Ik vertel niet dat dit je eerste keer in Montauk is, als jij het lidmaatschap voor de plaatselijke bewoners gratis maakt.’

‘Nee, Brett,’ zei Kelly, haar favoriete refrein. ‘Iemand in deze familie moet haar studie afmaken.’

‘Een halve academische graad van Dartmouth is gelijk aan een hele van de staatsuniversiteit van New York,’ merkte ik op.

‘Ik vraag wel een beurs aan,’ zei Layla braaf. Engelachtig als ze is, had ze een bezem opgeduikeld om de grond rondom de yogamat te vegen, omdat die vies was en de kandidaten op hun blote voeten zouden solliciteren. Bij Layla’s geboorte vertelde de arts me dat ze vijftienvijf procent van mijn genen had, maar volgens mij hebben die cellen zich sindsdien gedeeld en verdubbeld. Het was Layla’s idee om een Instagramaccount te ontwerpen, met een online winkel waar producten van Berbervrouwen worden verkocht. De pagina staat vol schitterende kleden en aardewerk en koudgeperste olijfolie, en de opbrengst gaat volledig naar de vrouwen in de Hoge Atlas. Net als haar tante denkt Layla met haar hart, niet met haar portemonnee. Daar hebben we Kelly voor.

‘Zo gemakkelijk krijg je geen beurs, Layla,’ zei Kelly. ‘Vooral niet voor een topuniversiteit.’

‘Ehhhhh,’ zei ik en wisselde een lange blik met Layla, die uitdagend glimlachte: zeg het dan. ‘Volgens mij redt ze het wel.’

‘Niet doen, Brett,’ mompelde Kelly. Ze plofte neer op een stoel terwijl haar dochter doorging met vegen.

Ik liep naar haar toe, legde mijn handen op de rugleuning en bracht mijn gezicht zo dicht bij het hare dat ze het maanzaad van de we-hadden-net-zo-goed-naar-Dunkin'-kunnen-gaandonut op mijn adem kon ruiken. 'Doen alsof je kleurenblind bent is net zo beledigend als het n-woord, weet je.'

Kelly legde een hand over mijn gezicht en duwde me weg. 'Houd op,' smeekte ze vermoeid. Kelly is moeder en dus vermoeid op een manier die ik me als kinderloze vrouw en baas van een miljardenbedrijf nooit zal kunnen voorstellen.

Kelly kreeg Layla toen ze negentien was, een verbluffende daad van rebellie tegen onze op dat moment net overleden moeder. Toen Kelly opgroeide zat mijn moeder haar voortdurend op de huid terwijl ze heen en weer ging tussen naschoolse opvang, pianolessen, vrijwilligerswerk, bijlesleraren, opsteldredacteurs, universitaire toelatingscoaches, Dartmouth, voorbereidende zomerschool voor geneeskunde en ten slotte een beursprogramma bij de International School of Global Health in Noord-Afrika, waarvan Kelly moederloos, zwanger en ontspannener dan ooit tevoren terugkeerde. Onze moeder was het tegendeel van de traditionele leeuwinnenmoeder. Ze was steevast chagrijnig, passief en één vlek op haar blouse verwijderd van een huilbui. Kelly was de hofnar, maar in plaats van goochelen en moppen vertellen haalde ze hoge cijfers en speelde ze gevoelig Bach. Toen onze moeder stierf (er waren drie beroertes voor nodig) was Kelly bevrijd van haar verplichtingen. Waarom ze die vrijheid besloot te vieren met een nieuwe handenbinder ontgaat me nog steeds, maar goed, anders hadden we Layla niet gehad, van wie ik, luister eens, ergens wel weet dat ze meer van mijn zus moet houden dan van mij. Maar zo voelt het niet. Niet voor mij en ook niet voor Kelly. En dat is een omkering van het lot voor ons allebei.

Want toen ik nog op de middelbare school zat, was ik de minst geliefde van ons twee. Ik blowde terwijl ik bij Spaanse les had moeten zitten, nam een neusbel in plaats van gaatjes in mijn oren, ontbeet met kaascrackers en leek met de dag meer op mijn moeder,

wat in haar ogen een schandálige misdaad was. Ik heb het nooit begrepen. Kelly heeft misschien de genen voor een dun lijf, maar mijn moeder en ik hebben het knappe gezicht. Een jongen op school zei ooit dat als ik mijn hoofd op Kelly's lichaam zou zetten we een topmodel konden zijn. En dat is het probleem met hoe meisjes worden opgevoed: we waren allebei gevleid. Een van ons heeft hem zelfs gepijpt.

Erin komt wapperend met haar natte handen terug van het toilet. 'Er zijn geen papieren handdoekjes daar,' zegt ze. Ik wikkel mijn sweater om mijn handen en droog de hare ermee af. Even vervlechten onze vingers door de stof en voelen we dat onze handen even groot zijn. Ik vind het heerlijk om andere vrouwen de erotiek van gelijkwaardigheid te doen voelen.

'Bedankt.' Erin bloost. Ze gaat naast me zitten en zet met een schattige bestraffende blik in mijn richting haar recorder weer aan. Schouderophalend hef ik een hand – geen idee hoe dat gebeurt is – en een lichtschildering vangt haar aandacht.

'Ah,' zegt ze. 'De beroemde ring.'

Ik strek mijn hand uit zodat we de gouden zegelring aan mijn pink kunnen bewonderen. 'Hij is me iets te kakkerig,' zeg ik. 'Maar ik had geen inspraak in het ontwerp.'

Toen de show het derde seizoen in ging beseften Jen, Steph en ik dat we de enige overgebleven oorspronkelijke castleden waren en stelde Steph voor ringen te laten maken om deze gedenkwaardige prestatie te memoreren. Ze stuurde me een weblink van een ontwerper die op Gwyneth Paltrows *Goop* had gestaan, 108 dollar voor een stukje verguld metaal, plus de kosten voor het graveren van S voor *Standing Sisters*. Dit was voordat ik die 23,4 miljoen dollar en mijn boekcontract had en betaald werd om toespraken te houden. Alles bij elkaar heeft het me nog steeds niet rijk gemaakt, maar het is erg moeilijk om rijk te zijn in New York. *Bestaat Claire's nog?* appte ik haar terug. *Ik trakteeer*, was Stephs reactie. Steph trakteeert vaak,

en dat bevalt haar goed zo, al beweert ze van niet. Soms zie ik Kelly naar de ring staren. Als ze merkt dat ik het zie, wendt ze haar blik schaapachtig af, als een vent die je betrapt hebt op naar je decolleté staren toen je vooroverboog om iets op te rapen.

Erins blik glijdt over mijn naakte bovenarm. ‘Is die nieuw?’

Ik span mijn biceps voor haar. Ik ben niet het type vrouw dat een tatoeage in haar nek of aan de binnenkant van haar pols laat zetten. ‘Een vrouw heeft een man even hard nodig...’

‘...als een vis een fiets,’ maakt Erin de zin af. *De zoveelste heterovrouw die met me flirt (en ik vind het heerlijk)* zou verdorie de titel van mijn memoires moeten zijn.

‘Wat slim,’ fleemt Erin. ‘Vooral de referentie aan die fiets.’

‘O, Brett is buitengewoon slim.’ Kelly neemt me in de houdgreep en wrijft met haar knokkels over mijn hoofd, haar favoriete aanvalsmethode als ze vindt dat mijn ego te veel gestreeld wordt. Ze probeert graag mijn Cher-haren bij de wortel af te breken. Ik zet mijn tanden diep genoeg in haar arm om haar Bliss-bodylotion te proeven – de enige in Bluemercury die Kelly zich kan veroorloven – en ze laat me met een schrille kreet los.

Erin strekt haar arm uit en strijkt mijn haren glad.

‘Kun je mensen alsjeblieft vertellen dat het echt is?’ vraag ik.

‘Haar is echt.’ Erin doet alsof ze het opschrijft in een denkbeeldig notitieboek. ‘Interessant,’ zegt ze. ‘Ik zie eenzelfde patroon als in de show. Jij als het kleine zusje van de groep.’

‘Hm,’ zeg ik, niet overtuigd. ‘Volgens mij zou Jen Greenberg het nog liever met een hotdog doen dan mijn bloedverwant zijn.’

Erin houdt haar lachen in, maar in haar ogen schittert een gedeelde afkeer voor Jen. ‘Dat weet ik zo net nog niet.’

Jen Greenberg en ik mogen elkaar niet. Jaren geleden hebben we elkaar in de wellnessindustrie leren kennen, en in dat eerste seizoen waren we bijna vriendinnen. Kijkers zagen hoe ik een hechte band ontwikkelde met haar beroemde humanistische moeder Yvette, die van Jen houdt omdat ze dat verplicht is en van mij vanuit haar hart,

en iedereen denkt dat we elkaars naam daarom niet kunnen uitspreken zonder een minachtende trek om onze lippen. In werkelijkheid is er een kloof tussen Jens tv-persoonlijkheid (Veganistisch. Cool.) en de echte Jen (Veganistisch. Onwijze trut.), en ik heb geen geduld voor dat soort onoprechtheid.

En weet je wat? Het is prima dat we elkaar niet mogen. Feminisme betekent niet dat alle vrouwen aardig moeten zijn. Dat zou vrouwen beperken in hun wezen, terwijl het er bij feminisme juist om gaat dat vrouwen alles mogen zijn wat ze willen, zelfs als dat een valse gladde verkoopvrouw is.

Erin vervolgt: 'Ik bedoel gewoon dat iedereen haar eigen rol heeft, toch? Jij bent de baby. Het veelbelovende straatvechttertje. Stephanie is de grande dame, die alles heeft – geld, succes, liefde. Jen is natuurlijk de koningin van het feminisme, en Lauren is de degene die alles op zijn kop zet. Hayley was, ik weet het niet... de normaalste van iedereen?'

En daarom praat je nu over haar in de verleden tijd, denk ik. Hayleys doodvonnis verscheen in de vorm van een aankondiging in *Us Weekly* dat ze zich op spannende nieuwe zakelijke mogelijkheden wilde concentreren. Alsof dat niet het hele idee van het programma is. Ik mocht Hayley graag en wat mij betreft had ze best nog een seizoen mogen blijven, maar ze is hebberig geworden en vroeg veel te veel geld, zonder echt een bijdrage te leveren.

Ieder jaar vliegen er castleden de laan uit. Ik zie niet in waarom ik me zorgen moet maken over of ik de volgende ben. We hebben allemaal een verhaal dat vroeg of laat op zijn einde loopt. Het heeft geen zin mezelf gek te maken door pogingen het onontkoombare te beïnvloeden, zoals sommige castleden doen. Al zou ik nog liever daarmee dealen dan met mijn zus, die de laatste weken onophoudelijk aan mijn kop zeurt. 'Kunnen de producenten haar misschien als opvolger van Hayley nemen? Kan ik nog een keer met Lisa praten? Kan ik deze keer ook met Jesse praten?'

Ik geef me over. 'Ik ben inderdaad een soort underdog.'

Er verschijnt een ironische trek om Erins mond. ‘Nou, als een underdog drie miljoen volgers op Instagram kan hebben terwijl de rest van de cast nog niet eens de miljoen haalt... Maar in sociaaleconomisch opzicht natuurlijk wel, ja. Al ben ik benieuwd hoe dit seizoen zich zal ontwikkelen nu je de anderen financieel aan het inhalen bent. Je gaat echt als een speer, hè? Je hebt een serieuze relatie met een beeldschone mensenrechtenadvocate...’

‘Die als vrijwilliger met verkrachtingslachtoffers werkt en vijf talen spreekt,’ schep ik op.

Erin lacht. ‘Die als vrijwilliger met verkrachtingslachtoffers werkt en vijf talen spreekt. Dan wordt er ook nog een boek van je gepubliceerd. Je gaat twee nieuwe fitnessstudio’s openen. Je waagt je aan yoga. Dat alles gaat een machtsverschuiving in de groep te weegbrengen. Ik bedoel,’ ze grijnst – niet naar mij, maar naar háár, besef ik –, ‘dat is al gebeurd, hè?’

Kelly bestudeert me, nieuwsgierig naar de wending in het gesprek. Dit is de eerste keer dat iemand van de pers me naar háár vraagt. Stephanie. Mijn vroegere beste vriendin.

Ik houd het hoofd koel en zeg: ‘Ik ben niet iemand die om de zaken heen draait.’

Erin buigt zich naar me toe en glimlacht samenzweerderig, alsof ze me wil verzekeren dat we het verhaal precies zo kunnen vertellen als ik wil, zolang ik bereid ben uit de school te klappen. ‘Ik heb gehoord dat Stephanie en jij ruzie hebben gehad en niet meer met elkaar praten.’

Ik wend me tot Kelly en praat langs Erin heen. ‘Dat was op TMZ, toch? Dan moet het wel waar zijn.’

Erin schokschoudert, niet uit het lood geslagen. ‘TMZ bracht als eerste het nieuws over de dood van Michael Jackson en de overval op Kim Kardashian.’

‘Ik ben dol op TMZ.’ Kelly grijnst naar me, genietend van mijn benarde positie. Ze weet alles over mijn conflict met Stephanie. Maar in tegenstelling tot TMZ, en in tegenstelling tot wat ik Erin

ga vertellen, kent zij de waarheid, en ik kan erop rekenen dat ze die geheimhoudt. Zussen zijn betrouwbaar in haat en in liefde.

‘We hebben elkaar al een halfjaar niet gesproken,’ geef ik toe.

Erin klemt haar lippen open, ten teken dat ze te verdrietig is om het te horen. Een truc om meer informatie uit me te krijgen.

‘Ik vond je vriendschap met Stephanie geweldig. Het was belangrijk om zo’n hechte vriendschap tussen vrouwen te kunnen zien. Belangrijk en uitzonderlijk, vooral in de wereld van reality-tv, die van conflicten tussen vrouwen smult. En je hebt niet...’ Ze onderbreekt zichzelf om naar woorden te zoeken. ‘Ik wil niet beschuldigend klinken. Ik probeer gewoon te begrijpen hoe twee vrouwen met een schijnbaar onbrekbare band het contact niet herstellen na de serieuze openbaring in de memoires van een hen.’ Ze wacht mijn reactie af. Ik wacht op een echte vraag. ‘Tenzij...’ Erin knijpt haar ogen tot spleetjes alsof ze haar omgeving uitvlakt om alleen mij te zien. ‘Tenzij je op de hoogte was van het seksueel misbruik?’

Ik ben voorbereid op deze vraag. ‘Stephanie praat weinig over haar privéleven.’

‘Dus... Je wist ervan?’

‘Dat we nu in een moeilijke fase zitten, betekent nog niet dat ik haar vertrouwen ga beschamen. Geweld tegen vrouwen, helemaal tegen vrouwen met een andere huidskleur, is een zeer ernstige zaak. Ik zou nooit uit Stephanies naam over haar ervaring spreken.’

Erin fronst en knikt: logisch. ‘Je geeft duidelijk nog steeds om haar. Dus gaan we in het volgende seizoen een verzoening tussen jullie zien?’

Ik staar naar de oude kassa in de hoek. Er staat nog steeds een schaal met Bazooka-kauwgum op de balie. Indien mogelijk wil ik die houden. Een paar oorspronkelijke details als boetedoening voor de fitnesshel die we op dit nietsvermoedende onschuldige vissersdorpje gaan loslaten. ‘Dat is aan haar. Zij is boos op mij. Misschien om de redenen die je hebt genoemd. Ik weet dat ze op dit moment volop in de belangstelling staat, en ik wil benadrukken dat ze dat verdient,

maar misschien vond ze me leuker toen ik nog de underdog was.’

Erin zet een elleboog op de klaptafel, ondersteunt haar kin met een vuist en kijkt me met aandachtige ik-luisterogen aan. ‘Of denk je dat het komt doordat je de voorpublicatie van haar boek niet wilde doorgeven aan Rihanna?’

Ik schrik me rot. Zelfs TMZ weet niet van Rihanna. Nog niet.

‘Ik zal het maar opbiechten.’ Erin steekt haar hand op alsof ze zweert. ‘Ik heb Stephanie eerder deze week gebeld voor een quote.’

Het is maar goed dat ik zit, want mijn knieën zijn volkomen slap geworden. Heeft ze Stephanie gebeld? Wéét ze het?

‘Ik heb dit verkocht als een artikel over onze nieuwe yogastudio,’ mengt Kelly zich met een innemende glimlach in het gesprek. En dat heeft ze ook. Zelf vond ik het onnodig om er vandaag pers bij te hebben, maar Kelly wil zwart-op-wit in *New York Magazine* zien staan dat zij SPOKE’s eerste stap leidt om een eeuwenoude heilige praktijk te exploiteren vanwege de lage bedrijfskosten.

Behalve boekhouder van en investeerder voor één miljardste procent (ze heeft heel gul tweeduizend dollar ingebracht van het geld dat mam ons heeft nagelaten) is Kelly degene die de uitbreiding naar yoga bedacht heeft. We openen de nieuwe studio bij wijze van proef. Als het gaat lopen heb ik Kelly beloofd dat zij de baas over FLOW wordt. Maar daarvoor zal ze eerst instructeurs moeten inhuren. De kandidaat voor Maureen was Amal, die een schorpioenhandstand verprutste en met een piepstemmetje praatte. Hoe kan iemand zich ontspannen in de duifhouding bij zo’n stem? De kandidaat ervoor was Justin, die perfect was, ware het niet dat hij twintig procent meer loon eiste om zijn huidige baan bij Pure Yoga op te zeggen. Volgende, graag! Kirstens doodzonde was de saaie volgorde van haar oefeningen.

Ik blader door de stapel cv’s. ‘Kirsten. Laten we haar bellen. Zij was goed. Ik mocht haar.’

Kelly ordent de cv’s die ik net in de war heb gebracht. ‘Niet Maureen?’

Ik trek mijn sweater weer aan. De mouwen zijn nog nat van Erins handen. ‘Die trut had mijn boek in de voorverkoop moeten bestellen.’

‘Jezus.’ Vol afschuw hapt Kelly naar adem. ‘Zeg alsjeblieft dat je dat niet afdruckt, Erica.’

Erica. Niet Erin. Paniek overvalt me. Heb ik de hele ochtend een belangrijke journaliste bij de verkeerde naam genoemd? In gedachten loop ik ons gesprek na. Nee, het was Erin, besef ik met een figuurlijke zucht van opluchting. Namen zijn ‘mijn ding’. Ik ben het overzicht kwijtgeraakt en heb me laten afleiden door dat kleinzielige gedoe met Stephanie. Goddank is Kelly er om zich met de details bezig te houden, zodat ik me op de hoofdzaken kan concentreren. Daarom heb ik haar nodig, houd ik mezelf voor. Want de laatste tijd heb ik nogal eens gedacht van niet.

Kelly klapt de zonneklep aan de passagierskant naar beneden en sjort haar loodzware make-upkoffer op schoot. Ze heeft het hele ding meegenomen, als een of andere reizende theaterdanseres.

‘Ik zal heel stil zijn,’ zegt Layla vanaf de achterbank.

‘Lay, schat, het is ongepast,’ zegt Kelly, terwijl ze een dikke laag roze lipgloss aanbrengt die me doet denken aan het glazuur op de donut die niemand wilde. Haar mooie gave huid heeft de foundation die ze aanbrengt helemaal niet nodig, en ze heeft een gênante permanent in haar haren. Ik weet weinig van mode of ambachtelijke donuts – en Kelly ook niet, maar ze doet haar best, al slaat ze meestal de plank mis –, maar ik ken geen vrouw in New York die uren bezig is om een slordig kapsel te creëren. Maar haar outfit is tenminste mooi. Vorige week kwam ze bij me langs met tien belachelijk korte jurkjes. Even kwam ik in de verleiding haar aan Jesse voor te stellen, terwijl ze gekleed was alsof ze naar een feest voor gescheiden mannen en vrouwen in Hoboken ging. Toen herinnerde ik me hoe mam elk jaar in augustus alleen met Kelly voor nieuwe schoolkleden ging winkelen. De meeste kleine zusjes dragen de kleden van hun grote

zussen, was haar redenering, en waarom zou zij voor twee garderobes betalen alleen omdat ik ‘mezelf niet kon bedwingen’? Alsof er een magere versie van mij bestond die op de vlucht was en die ik als een premiejager met een lasso achterna moest jagen. En elk jaar in augustus deed Kelly bij de kassa van de *Gap* alsof ze van gedachten was veranderd over een spijkerbroek of flanellen blouse en rende terug naar de kleedkamer, zogenaamd om die voor iets anders te verruilen. In werkelijkheid griste ze snel iets in mijn maat mee, zodat ik aan het begin van het schooljaar tenminste één nieuw kledingstuk had. Ik kwam een keer beneden in een grijze ribtrui uit de nieuwe *Gap*-sportcollectie van 1997, en net toen mam er iets over wilde zeggen, riep Kelly: ‘Ik had een zeven min voor mijn proefwerk Spaans!’ Het was het Courtney-familie-equivalent van de klappen opvangen. Dat is verdorie een zus. Dus vroeg ik mijn vriendin of ze Kelly de Stevie Nicks-achtige jurk wilde lenen die ze bij *Barneys* heeft gekocht en die Zara voor een tiende van de prijs verkoopt. Arch en mijn zus hebben dezelfde maat. Arch en mijn zus hebben zich leren bedwingen.

‘Het is niet alsof je het zo gepland hebt,’ zeg ik. ‘De oppas heeft het laten afweten.’

‘In hemelsnaam, Brett!’ Kelly wendt zich af van de spiegel, alleen haar onderlip is roze. Natuurlijk mag zij in Layla’s bijzijn wel vloeken. ‘Sta voor één keer eens aan mijn kant. Steun me hierin!’ Kelly is bloednervus voor deze ontmoeting, want ze denkt oprecht dat ze een kans maakt, hoewel Jesse Barnes, de bedenker en uitvoerend producent van de op één na best bekeken realityshow op dinsdagavond, met een publiek in de gewilde leeftijdscategorie van achttien tot negenenveertig, haar nooit serieus als opvolger voor Hayley zou overwegen. Maar zodra *New York* voorstelde om foto’s van de nieuwe yogastudio op de website te plaatsen, begon Kelly: ‘Wat denk je ervan om na afloop bij Jesse te gaan lunchen?’ Jesse brengt bijna elk weekend door in haar huis in Montauk, zelfs buiten het seizoen, en Kelly heeft het in haar hoofd gehaald dat Jesse haar een rol in de show kan geven, hoewel ik haar verteld heb dat Jesse

te belangrijk is om zich met de casting te bemoeien. Dat soort beslissingen laat ze over aan Lisa, onze showrunner. Maar Kelly heeft Lisa vorig jaar al geprobeerd en daarvoor hebben we allebei de wind van voren gehad. *Beste vervloekte Brett*, appte Lisa me na de door mij geregelde koffieafpraak tussen hen tweeën. *Bedankt dat je mijn tijd hebt verspild door te verzwijgen dat je zus uiers heeft.*

Ik had Lisa niet verteld dat Kelly een alleenstaande moeder was van een achtjarig meisje, want dan was ze nooit met de afspraak akkoord gegaan, en ik wilde dat Kelly zelf zou horen dat ze niet geschikt is voor een show over vrouwen die het huwelijk (in het algemeen) en baby's (in het bijzonder) hebben vermeden omdat ze zakenimperia opbouwen. Kelly begrijpt niet dat moederschap – in tegenstelling tot een moederbuik – een keuze is. En in de ogen van Jesse Barnes is het de verkeerde keuze.

De helft van het jaar woont Jesse Barnes in een strandbungalow uit de jaren zestig – met twee slaapkamers en één badkamer – op de rand van een mythische klif in Montauk. Natuurlijk heeft ze het geld om het huis af te breken en een ruimteschip met glazen wanden te bouwen, zoals de meeste mensen zouden doen. Maar Jesse Barnes is niet als de meeste mensen. Een vrouw die alleen in een enorm oud huis woont krijgt bijna altijd de vraag hoe ze dat wil vullen. Partners, kinderen, meerdere asielhonden, stuk voor stuk met hun eigen Instagramaccount. Maar een krot van vijf miljoen op het duurste strand in het hele land geeft een geweldig beheerst antwoord op die vraag. Een vrouw die in een huis woont dat alleen groot genoeg is voor haarzelf is de ultieme opgestoken middelvinger tegen de patriarchale maatschappij: ik heb genoeg aan mezelf.

Hank doet de deur voor ons open, nog in zijn oranje kaplaarzen van zijn boottrip eerder vanmorgen. Jesse heeft Hank jaren geleden op een visserssteiger in Montauk ontmoet en koopt sindsdien direct zwaardvis en zeebaars bij hem. Af en toe betaalt ze hem om reparaties rondom het huis te doen.

‘Dag, meisjes,’ zegt Hank. Ik reageer niet, want Hank is in de zeventig. Maar *Goal Diggers* hebben regels. Ons basisuitgangspunt: we zijn vrouwen, geen meisjes. Ik ben een zevenentwintigjarige pionier in de wellnessindustrie, die het officiële bedrijfskeurmerk voor duurzaamheid en maatschappelijk engagement heeft gekregen zonder dat er een advocaat aan te pas hoefde te komen. Zou je mijn mannelijke tegenhanger een jongen noemen? Probeer het eens hardop te zeggen. Het klinkt uitheems. ‘Ze is achter.’ Hij wenkte ons met drie knoestige vingers.

Door de glazen schuifdeuren zie ik Jesse op een ligstoel naast het zeiloverdekte zwembad *The New Yorker* – ha! – lezen, met een gestreepte zijdedewollen deken over haar benen gedrapeerd. Kelly doet haar best om niet te staren, maar ze kan geen desinteresse veinzen als ze iets fascinerends ziet. En Jesse Barnes, of je haar nu de eerste feministische stem van de reality-tv noemt (*The New York Times*) of een nepfeministe (*The New Yorker*), is hoe dan ook fascinerend.

‘Hoi!’ zegt Kelly veel te geestdriftig, nog voordat Hank ons kan aankondigen. Jesse verstrakt, maar ze glimlacht hoffelijk.

‘Kelly!’ zegt Jesse, en ze staat op om haar te omhelzen. Kelly heeft Jesse weleens op het hoofdkantoor en bij reünies ontmoet, maar alleen vluchtig. Van dichtbij, zonder setmake-up en flatterend licht, kan ze eindelijk zien wat ik zie: het lievelingetje van de lesbische gemeenschap heeft lieflijk roze wangen en een roze kin, en net iets te donkere haren voor haar gelaatskleur.

‘Wauw.’ Jesse schuift Kelly van zich af om haar te bekijken. ‘Wat ben jij beeldschoon!’ Als Kelly mijn maat had zou niemand haar beeldschoon noemen. Haar gezicht is gewoontjes en onopvallend.

‘Kun je geloven dat ze een dochter van twaalf heeft?’ Ik omhels Jesse en voel Kelly’s boze blik in mijn rug branden. Ik weet dat ze denkt dat ik haar moederschap ter sprake breng om haar te saboteren. Maar dat is niet zo. Ik ga alleen niet doen alsof mijn nichtje niet bestaat zodat Kelly meer dan duizend volgers op Twitter kan vergaren, het benodigde aantal om Hayley te kunnen opvolgen.

De show heeft het radicale uitgangspunt dat vrouwen in de eerste plaats mensen zijn, maar dat hun hele persoonlijkheid in het zwarte gat van het moederschap verdwijnt zodra ze kinderen krijgen. Ik wil Kelly duidelijk maken dat Jesse er zo over denkt, en ik ben het niet met haar oneens. Als vrouwen hebben we keuzes, en de juiste keuze bestaat niet – wat je ook kiest, de wereld zal je toch bekritisieren. Maar als je voor het moederschap kiest bepaalt dat je hele identiteit, terecht of onterecht. Een voorbeeld: het overlijdensbericht van Yvonne Brill, de achtentachtjarige raketgeleerde, in de *New York Times*. ‘Ze maakte een heerlijke boeuf stroganoff, reisde met haar man zijn werk achterna en nam acht jaar vrij van het hare om drie kinderen op te voeden. ‘De beste moeder ter wereld,’ volgens haar zoon Matthew.’ Daarmee openden de redacteuren het overlijdensbericht van een vrouw wier uitvindingen satellieten mogelijk hebben gemaakt.

En vrouwen hebben de beperkingen van het moederschap zelf geïnternaliseerd. Kijk maar op de Instagram- en Twitterprofielen van de mannen die je kent. Hoeveel beschrijven zichzelf in hun biografie als vader en echtgenoot van @de-naam-van-hun-vrouw? Niet veel, vermoed ik, want mannen worden grootgebracht om zichzelf als veelzijdige wezens te zien, met complexe, tegenstrijdige en prismatische persoonlijkheden. En als ze zichzelf uit ruimtegebrek tot slechts één of twee gebieden moeten beperken, zullen ze eerder over hun beroep of favoriete sportclub schrijven dan over hun gezin.

Dus zijn er moeders en niet-moeders, en hoewel geen van beide een gemakkelijke keuze is, is het moederschap in elk geval de meest comfortabele. De keuze die de maatschappij van ons verwacht. Hetzelfde geldt voor trouwen, de achternaam van je man aannemen, hem de broodwinner laten zijn, zijn werk achterna reizen en een heerlijke boeuf stroganoff leren maken. Er is een eindeloze serie realityshows die deze conventionele levenswijze (*Real Housewives*) of de wens ertoe (*The Bachelor*) toont. Moeders, echtgenotes, keukenprinsessen en vrouwen die de rol van moeder, echtgenote of keu-

kenprinses ambiëren kunnen elke dag op tv hun evenknieën zien.

Maar voor de niet-moeders, de niet-echtgenotes, de vrouwen die nog geen roerei kunnen bakken, bestond er helemaal niets. En we zijn met velen, meer dan ooit. Een paar jaar geleden, toen ze slechts negenendertig was en eindredacteur bij *Saluté*, las Jesse Barnes het overlijdensbericht van Yvonne Brill, en daarna het Pew-onderzoek dat uitwees dat vrouwen voor het eerst in de geschiedenis mannen voorbijstreven op universiteiten en in managementfuncties. Meer vrouwen dan ooit tevoren verdienen meer dan hun echtgenoten, beginnen eigen bedrijven en kiezen ervoor het trouwen en kinderen krijgen uit te stellen, of beide tradities volledig af te wijzen. Waar zijn de reality-tv-rolmodellen voor deze vrouwen? vroeg Jesse zich af. En toen ze die nergens kon vinden heeft ze die zelf gecreëerd.

En omdat het haar doel was een etnisch, seksueel en fysiek zo divers mogelijke cast te vinden, vond ik een plek waar ik paste, na mijn hele leven nergens te hebben gepast. *Goal Diggers* is de kleine niche in de reality-tv-wereld waar vrouwen als ik thuishoren, en het is oneerlijk – en typerend – dat een vrouw als Kelly, met haar grote borsten, smalle taille en sociaal geaccepteerde benutte baarmoeder komt binnenstampen om een plek in die schaarse ruimte op te eisen.

‘Ongelooflijk,’ zegt Kelly. Jesse heeft ons meegenomen naar het einde van haar grondstuk, waar de Atlantische golven woest tegen de kliffen slaan. Dit is niet de turkooizen zee uit cruiseschipadvertenties of de milde bruine golfslag aan de kust van Jersey waarop ik heb leren bodysurfen. Dit is het water waarin Moby Dick heeft geleefd. Deze grijze golven kunnen je opslokken. Van alle gluiperige trutten die ik ken – en ik ken er nogal wat – is de oceaan verreweg de gluiperigste.

‘Dit huis is oorspronkelijk op zestig meter van de afgrond gebouwd,’ zegt Jesse. Ze knipoogt verontschuldiging naar me. Ik heb dit verhaal al vaak gehoord.

Ik maak een toegeeflijk handgebaar. ‘Nee. Vertel maar.’

Jesse legt uit hoe het land geërodeerd is – vijftig meter sinds de bouw van het huis eenenveertig jaar geleden. Ze heeft een noodvergunning moeten aanvragen om het huis dichterbij de weg te laten zetten.

‘Zou het niet makkelijker zijn om het te slopen en een nieuw huis te bouwen?’ vraagt Kelly. Ik knijp mijn ogen dicht van plaatsvervangende schaamte.

‘Dit huis staat op de plek van een bunker uit de Tweede Wereldoorlog en is gebouwd van het oorspronkelijke beton.’ Jesse glimlacht toegeeflijk naar Kelly, alsof verdere uitleg onnodig is, en loopt terug naar de picknicktafel.

Hank heeft zijdedollen en alpacadekens op onze stoelen gelegd, een blauwgestreepte voor mij en een grijze voor Kelly. We slaan ze om en knikken als Hank ons rode wijn aanbiedt. Jesse bestudeert Kelly, en als mijn zus het merkt, omlijst ze haar kin met haar handen en glimlacht als bij een schoolfoto. Soms is Kelly erg grappig.

Jesse lacht. ‘Ik probeer gewoon de gelijkenis te ontdekken.’

‘We niezen allebei drie keer achter elkaar,’ zeg ik bits. Als ik mijn haren niet zou verven en mijn dijen minder dik waren, zou Jesse de gelijkenis misschien zien. Stephanie betaalt een krenigige therapeute veel geld om met haar verleden in het reine te komen. Ze heeft één keer geprobeerd de therapeut bij mij uit te hangen, suggererend dat ik op de middelbare school zoveel ben aangekomen en mijn armen heb laten tatoeëren om niet met Kelly vergeleken te kunnen worden. Kelly was de knappe en slimme van ons twee, degene met een beloftevolle toekomst. Mijn uiterlijk saboteren, blijven zitten op school en een sport maken van mijn moeder teleurstellen was emotioneel veiliger dan me met Kelly te meten en tekort te schieten.

‘En trouwens,’ had Stephanie er aan toegevoegd, ‘de gemiddelde Amerikaanse vrouw heeft maat 48. Dus je bent niet dik.’ Konden mensen maar aannemen dat ik niet per se dun wil zijn. Dat zou écht geweldig zijn. ‘Je laat jonge meiden zien dat je niet dun hoeft te zijn

om mooi te zijn,' begint menig jeugdige vrouwentijdschriftjournaliste vol enthousiasme haar interview met mij, wat mijn bekkenbodembodem doet stuip trekken van woede. 'Nee,' verbeter ik ze, 'ik laat jonge meiden zien dat je niet mooi hoeft te zijn om ertoe te doen.' De gedachte dat vrouwen van alle vormen en maten mooi kunnen zijn is ook enorm problematisch, omdat die ervan uitgaat dat het belangrijkste dat een vrouw de wereld te bieden heeft haar uiterlijk is. Mannen worden grootgebracht om zich druk te maken over hun nalatenschap, niet over het vet op hun bovenarmen en dijbenen, hun zwangerschapsstriemen, kraaienpootjes, gerimpelde ellebogen, lelijke oksels, dunne wimpers en doodnormaal ruikende genitaliën. Dat is hoe de maatschappij ons buitensluit – door de weg naar de top met zelfhaat te ondermijnen en onze energie om te leiden via de eindeloze weg van zelfverbetering.

'Hebben jullie een ruimte gevonden?' vraagt Jesse ons.

'We hebben een ruimte gevonden,' antwoord ik.

'O!' Jesse wendt zich tot mij. 'Waar?'

'Weet je waar Puff'n' Put is?' valt Kelly me hinderlijk in de rede.

'Die minigolfbaan?' vraagt Jesse.

Kelly knikt. 'We zitten er recht tegenover. De ijzerwarenwinkel is gesloten. Het is zo'n geweldige locatie.'

'En we hoeven er nauwelijks iets aan te doen.' Ik wrijf mijn vingers over elkaar om geld uit te beelden. 'Dat is goed, want ik zal tijdens de uitbreiding veel ramen moeten eten.' Onder de tafel prikt Kelly met een nepnagel in mijn dijbeen. Ik sluit mijn hand om haar vinger en draai, in een poging met één hand het prikkeldraadgebaar te maken waarmee we elkaar als kind pijn deden. Eigenlijk hadden Kelly en ik in de jaren negentig dat stoeien moeten afleren, maar het is met de jaren alleen maar erger geworden, en nu zijn we net volwassen duimzuigers of iets vergelijkbaars uit een programma over vreemde verslavingen. De langste pauze die we ooit hebben ingelast in onze wekelijkse worstelpartijen was tien jaar geleden, toen Layla twee was en we ons realiseerden dat we haar doodsbang maakten.